

[Estrup]

blive rettet direkte til ministeren med anmodning om brug af indkaldelsesbeføjelserne over for det pågældende planforslag.

Spørgsmålet, om planstyrelsens afgørelse bygger på en korrekt fortolkning af loven, er af de pågældende borgere rejst ved fornyet henvendelse til planstyrelsen, ligesom de pågældende har underrettet miljøministerens departement.«

Dette synes jeg meget stærkt understreger, at her råder vi – efter min mening efter for lang tid – endelig bod på noget, som længe har været et hul i lovgivningen, og man må i den forbindelse sige, at miljøministeren har fået en klage fra beboerne. Nu synes jeg da, det var på tide, at han behandlede klagen.

Bollmann (CD):

Jeg skal ikke trække debatten i langdrag. Jeg vil kun sige, at jeg er enig i ministerens bemærkninger, men jeg er også enig i, at ministeren har tacklet denne sag korrekt. Vi mener, der er truffet en lovlig beslutning. Vi ønsker ikke at medvirke til en ekspropriationslov, og derfor skal jeg nøjes med at afvise forslaget.

Anne Grete Holmsgård (VS):

Nu er det jo ikke, fordi jeg synes, hr. Hagen Hagensen skal spille den helt centrale rolle i denne sag, men jeg vil alligevel lige starte med at sige, at en af de ting, hr. Hagen Hagensen sagde i sit ordinære ordførerindlæg, var, at et indgreb som det, vi foreslår her, vil betyde, at ingen kan vide sig sikker.

Det er netop for at undgå den situation, hvor ingen kan vide sig sikker, at vi har fremsat dette forslag. Situationen er jo den, at borgerne på Frederiksberg – og i andre kommuner formentlig også – ikke kan vide sig sikre, når kommuneplanloven administreres sådan, som det er sket i det konkrete tilfælde. Det synes jeg er en utrolig farlig situation, for hvis man ønsker en form for decentralisering, der betyder, at man i virkeligheden åbner en sluse for at lade et flertal i en kommunalbestyrelse begå noget, jeg vil betegne som magtfordrejning i kommuneplansager, så har man en fuldstændig utålelig situation.

Kommunalbestyrelsen har vedtaget en kommuneplan. Hermed har man klart fastlagt, hvad der skal ske i de enkelte dele af kom-

munen. Men hvad sker der så? Ja, så laver kommunalbestyrelsen en lokalplan, som åbenlyst strider imod både hovedstruktur og rammedel i den pågældende kommuneplan. Og hvad siger man så? Man siger: dette er ikke et retligt spørgsmål, derfor kan borgerne ikke klage. Det siger sig selv, at på den måde er der ingen borger, der kan vide sig sikker i nogen som helst fase i denne procedure. Man kan med andre ord ikke være sikker på, at kommuneplanen i virkeligheden var alvorligt ment, for den kan jo bare ændres af det til enhver tid siddende flertal ved, at man bare laver en lokalplan, som ikke engang skeler til den pågældende kommuneplan.

Vi har i bemærkningerne til beslutningsforslaget ridset ganske klart op, hvad det er, der er både hovedstruktur og rammedel i den pågældende kommuneplan for Frederiksberg kommune. Der er ingen tvivl om, at for det område, som vi diskuterer, nemlig Søfronten, er der tale om bevarende sanering, kun med den eneste betingelse, at man ikke ville bevare, hvis boligudgifterne var urimeligt høje, og jeg har allerede sagt, hvordan definitionen af »urimeligt høje« er; den er nemlig nedlagt i byfornyelsesloven.

Derfor må jeg sige, at det mildt sagt var noget af en rystelse for os og andre i miljøudvalget og i boligudvalget at få at vide, at det var kommunalbestyrelsens eget suveræne skøn. Hvad skulle vi så med den del af byfornyelsesloven, der fastlagde et loft, hvorop til man kunne gå, inden der skulle være tale om nedrivninger, hvis det i virkelighedens verden er kommunalbestyrelsens totalt suveræne skøn? Så kan en hvilken som helst kommunalbestyrelse jo godt sige: ja men vi mener, det er urimeligt højt, og vi blæser i øvrigt på, hvad folketinget lavede i 1982, da det vedtog byfornyelsesloven. Det er selvfølgelig fuldstændig urimeligt.

Noget andet, vi finder urimeligt, er selvfølgelig, at man i et tilfælde, hvor fredningsstyrelsen er enig og i sin første indstilling laver et veto, står i en situation, hvor den bøjer sig for en vrangvillig kommunalbestyrelse. Med andre ord har vetoet ingen magt mere, fordi kommunalbestyrelsen ikke ville samarbejde. Dermed står man i en situation, hvor de konkrete afgørelser med hensyn til, om nogle bygninger er fredningsværdige henholdsvis bevaringsværdige, bestemmes – i hvert tilfælde for den sidste dels vedkom-